

La volta al món amb piano i 'alfajores'

Marco Mezquida i el seu trio, dissabte a Girona ANNA OTERO.

La nova temporada de l'Auditori de Girona s'havia d'inaugurar el dia 19 amb el projecte Zbyura del bateria Ramon Prats, però no va poder ser a causa de l'impediment d'un dels músics a viatjar per la pandèmia. Així, la responsabilitat inaugural va recaure aquest dissabte en el trio del seu amic Marco Mezquida, artista prolífic i àmpliament lloat com a compositor i intèrpret.

La cita amb Mezquida servia per presentar l'últim disc Talismán, un treball eclèctic i versàtil, que barreja orgànicament el jazz amb tonalitats clàssiques i d'altres de més populars, segrestades o apropiades de tots els racons del planeta: de les Amèriques al

Pròxim Orient i més llunyà, passant per Àfrica i, naturalment, la Mediterrània.

Així, el que Mezquida ens ofereix és un autèntic gir pel món amb les 88 tecles del piano, alliberat de les funcions rítmiques i de baix continu que ja realitzen els seus companys d'aventura. Però no ho malinterpreteu: Martín Meléndez (violoncel) i Aleix Tobías (percussions) no estan limitats a un mer paper secundari, sinó que, com a músics exquisits que són, promulguen intensitat i valor afegit a les obres i al directe.

Aproximadament a la meitat de l'actuació, sota les crepusculars llums taronges i violetes que van dominar la vetllada, un Mezquida xamànic va persuadir el públic gironí a entonar la paraula alfajor durant la interpretació de la cançó homònima. La fita va constituir probablement el moment més gourmet i emblemàtic de tota la nit, per la simbiosi, quasi ritualista, entre músics i espectadors.

Potser aquest era el veritable Talismán que dona títol a l'àlbum del menorquí, el qual es va embutxacar la platea des del primer minut, amb la seva comunicació afable i alhora divertida. Tot el concert va transcórrer amb sinergia i altes pulsacions, i s'hi van produir altres moments que viuran en el record, com les hedonistes Carpe Diem i Serotonina o l'emocionant història al voltant de la Pavane pour une infante défunte (inspirada en Maurice Ravel), que va dedicar a una amiga seva afectada per una pèrdua colpidora.

Cap els bisos, el músic de Maó va brindar al club de fans gironí dos temes inèdits "en primícia absoluta", l'últim dels quals acabava mesclant melodies de Bach i Bob Marley amb una simplicitat desarmant. Aquesta és, de fet, una de les grans virtuts del balear: en concebre la música sense barreres ni fronteres, és capaç d'aspirar i centrifugar influències de tots els estils, segles i latituds, combinades amb la seva sensibilitat característica que cerca compartir emocions reals i no exhibicionismes fatus. És per això també que l'admirem i el seguirem allà on vagi, amb alfajores o sense.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-09-2021, Pàgina 25

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2034293-la-volta-al-mon-amb-piano-i-alfajores.html>